DZIENNIK URZĘDOWY

c. i k. Komendy powiatowej w Biłgoraju

№ VII.

wydany i rozesłany 15. października 1917.

Prenumerata kwartalna 3 kor.

112.

OKÓLNIK

do wszystkich Urzędów gminnych i Magistratu m. Biłgoraja.

Odnośnie do „Postanowień o ochronie prawnej niw i pól przed szkodami" ogłoszonych poniżej w tym samym numerze Dziennika urzędowego ogłasza się i zarządza na mocy rozp. J. G. W. A. Nr. 143967/17 z 25. sierpnia 1917 w celu wykonania tych przepisów co następuje:

1.) Stosownie do rozporządzenia c. i k. Jen. Gubernatorstwa Wojskowego Nr. 86 z września 1915 r. o władzach włościańskich i przeniesieniu kompetencyi tychże na istniejące obecnie władze, — przechodzi kompetencya, przyznana w powyższych ustawach komisarzom włościańskim względnie władzom gubernialnym dla spraw włościańskich na Komendy powiatowe w I-ej, zaś na Jen. Gubernatorstwo Wojskowe w II-giej i ostatniej instancyi.

2.) O ile wedle powyższych ustaw powołane są sądy gminne do współudziału przy wykonywaniu tych przepisów, — mają w ich miejsce na razie rozsądzać takie sprawy sądy pokoju i inne obecnie powstałe władze sądowe.

3.) Urzędy gminne (Magistrat) mają wpłynąć na to, aby o ile możności wszystkie zebrania wiejskie ustanowiły strażnika polowego. O wyniku tej akcyi należy donieść do 15. listopada, przedkładając spis imienny przyjętych strażników.

Każde przyjęcie strażnika wymaga zatwierdzenia Komendy powiatowej; zatwierdzony dostaje z urzędu w miejsce przepisanej w §. 184. blachy — opaskę na ramię w barwach polskich z napisem „straż polowa“, którą winien nosić w czasie wykonywania służby na lewem ramieniu.

Postanowienia o ochronie pól.

(Ustawa rolnicza, wydana w r. 1903, Zbiór praw tom XII, 1 część, 3 rozdział, 2 ustęp).

Ochrona pól przed szkodami powstałymi przez wypasanie lub w inny sposób.

Zajęcie zwierząt domowych wyrządzających szkody.

§ 164. Każdy ma prawo zająć na polach, będących jego własnością lub w jego używaniu cudze zwierzęta domowe, które wyrządzają lub mogą wyrządzić na tychże polach szkodę przez wypasanie lub w inny sposób, dalej ma prawo właściciel gruntu zająć gęsi i inny drób domowy, jeśli mu wyrządzają jaką szkodę. To samo prawo przysługuje domownikom, zarządcom, strażnikom, sługom i robotnikom właściciela gruntu.

Oszacowanie szkody, odszkodowanie, koszta wyżywienia.

§ 165. Jeżeli między właścicielem gruntu, który zajął cudze zwierzęta domowe (bydło lub drób), a tychże właścicielem nie przyjdzie do dobrowolnej ugody co do wynagrodzenia szkody, musi właściciel zwierząt na żądanie zapłacić: albo grzywnę ustanowioną w § 166 wedle taryfy, albo, jeżeli właściciel gruntu nie zadowoli się tą grzywną, odszkodowanie według oszacowania. Prócz tego jest on w każdym wypadku zobowiązany zwrócić koszta wyżywienia zajętych zwierząt. Kto zajął zwierzęta musi je żywić aż do oddania właścicielowi lub do sprzedaży.

Taryfa odszkodowania.

§ 166. Wspomniana w § 165 grzywna oznaczoną będzie dla każdej sztuki zajętych zwierząt (bydła lub drobiu) według osobnej taryfy, która będzie zatwierdzoną przez odnośnych komisarzy włościańskich w powiatach oznaczoną, a przez władze gubernialne dla spraw włościańskich (p. załącznik I.)

Uwaga. Przy układaniu tej taryfy musi się zwracać uwagę na rodzaj zajętych zwierząt i rodzaj pól, na których zwierzęta zostały zajęte.

Opór przy przytrzymaniu zwierząt i samowolne uprowadzenie zajętych zwierząt.

§ 167. Za opór przy przytrzymaniu zwierząt (bydła lub drobiu), albo za samowolne uprowadzenie zajętych zwierząt będą winni (oprócz wspomnianej w § 165 grzywny lub wynagrodzenia szkody według oszacowania, jakoteż zapłaty kosztów wyżywienia), podlegać karze ustanowionej w § 151 „Ustawy o nakładaniu kar przez sędziów pokoju“. (p. załącznik II.)

Oznajmienie o zajęciu zwierząt.

§ 168. Kto zajął cudze zwierzęta domowe (bydło lub drób) zobowiązany jest w tym samym dniu albo najpóźniej w następnym oznajmić o tem sołtysowi lub jego zastępcy, w tym celu aby właściciel zwierzęcia mógł być o tem uwiadomiony i aby można było zaspokoić pretensye pokrzywdzonego w poniżej przepisany sposób. Równocześnie musi ten, kto zajął bydło, oświadczyć, czy zadowala się

grzywną, ustanowioną według taryfy, czytcż rości sobie prawo do wynagrodzenia szkody według oszacowania. Jeżeli ten, kto zajął cudze bydło, nie może ze szczególnych powodów oznajmić o tem w następnym dniu po zajęciu, nie traci on prawa do wynagrodzenia szkody tylko wtedy jeżeli najpóźniej w 3-cim dniu doniesie o tem a przytem, jeżeli wspomniane powody, w sposób przepisany w § 175 będą uznane, jako uwzględnienia godne. .

Zajęcie zwierząt nieznanego właściciela.

§ 169. Jeżeli właściciel zajętych zwierząt (bydła lub drobiu) jest nieznany i nie zjawi się w ciągu 3 dni (licząc od wspomnianego w § 168 oznajmienia o jego zajęciu) wtedy sołtys doniesie o tem naczelnikowi gminy, który jest zobowiązany bezwłocznie ogłosić o zajęciu zwierząt w gminie, a także zawiadomić o tem zarządy sąsiadujących gmin.

Zwrot zwierząt.

§ 170. Jeżeli ten, kto zajął zwierzęta (bydło lub drób) oświadczy, że zadowoli się oznaczoną w § 166 grzywną według taryfy i jeżeli winny ją zaplaci, muszą zajęte zwierzęta bezwłocznie być zwrócone.

Rodzaj i sposób przeprowadzenia oszacowania.

§ 171. Jeżeli ten, kto zajął zwierzęta (bydło lub drób) oświadczy, że grzywna wadług taryfy nie odpowiada wynagrodzeniu wyrządzonej mu szkody i żąda wynagrodzenia szkody według oszacowania, wtedy nastąpią oględziny i oszacowanie szkody przez sołtysa lub jego zastępcy a mianowicie najpóźniej w następnym dniu po doniesieniu, w obecności poszkodowanego, właściciela zwierzęcia i świadków. (1 do 3 dla każdej strony.

§ 172. Jeżeli właściciel zajętych zwierząt (bydła lub drobiu) jest nieznany lub nie zgłosi się, wówczas świadkowie z jego strony mają być zastąpieni przez świadków powołanych przez sołtysów.

§ 173. Jeżeli władze gminne nie przystąpią do oględzin i oszacowania szkody w przeciągu czasu, oznaczonego w § 171, wtedy może ten, kto zajął zwierzęta (bydło lub drób) na wypadek, gdy sobie tego życzy, wezwać dwie obce, zaufania godne osoby do oględzin i oszacowania szkody a także wnieść skargę na sołtysów do naczelnika powiatu.

§ 174. Jeżeli naczelnik powiatu uzna skargę za uzasadnioną, natenczas ukarze winnych sołtysów grzywną według § 257 organizacyi o zarządzie gubernialnym Królestwa Polskiego (p. załącznik III.).

Ustalenie wysokości odszkodowania.

§ 175. Wynagrodzenie za szkodę, wyrządzoną wskutek wypasania lub w inny sposób i za koszta wyżywienia będzie oznaczone przez sąd gminny, jeżeli kwota jest przedmiotem rozprawy sądowej, na wypadek, jeżeli ten, kto zwierząta (bydło lub drób) zajął i ich właściciel należą do włościan jednej i tej samej gminy, albo jeżeli życzy sobie tego poszkodowany, który należy do innego stanu. We wszystkich innych wypadkach będzie suma wynagrodzenia oznaczoną w zwyczajnem postępowaniu sądowem.

§ 176. Wyroki co do szkód powstałych wskutek wypasania lub w inny sposób będą wykonywane w ten sposób, że właściciel zajętych zwierząt (bydła lub drobiu) zapłaci oznaczoną sumę. Wtedy dopiero zostaną mu zwierzęta natychmiast oddane.

Sprzedaż zwierząt w razie niezapłacenia wynagrodzenia.

§ 177. Jeżeli właściciel zajętych zwierząt (bydła lub drobiu) nie zapłaci kwoty oznaczonej przez sąd, wtedy ta ściągniętą zostanie ze sprzedaży zajętych zwierząt. Sprzedaż nastąpi na rozporządzenie sądu gminnego lub innej władzy sądowej, która oznaczy kwotę wynagrodzenia w przeciągu 10 dni, od dnia ogłoszenia wyroku. Jeżeli pieniądze, uzyskane ze sprzedaży zwierząt, nie wystarczą na zapłacenie oznaczonej sumy, resztującą kwotę uzupełni się z innego majątku obwinionego, według ogólnych w tym względzie obowiązujących przepisów.

Sprzedaż zwierząt nieznanego właściciela

§ 178. Jeżeli właściciel zajętych zwierząt (bydła lub drobiu) jest nieznany i nie zgłosi się w gminie w przeciągu 7 dni po ogłoszeniu, wówczas zostaną te zwierzęta w przeciągu 10 dni przez zarząd gminny, w której one zostały zajęte, sprzedane na publicznej licytacyi. Z uzyskanych ze sprzedaży pieniędzy zostanie temu, kto zajął zwierzęta zapłacone wynagrodzenie szkody według taryfy, albo sądownie oznaczone wynagrodzenie, według oszacowania, jakoteż koszta wyżywienia. Pozostała kwota zostanie przechowaną przez zarząd gminny i zwróconą właścicielowi zwierzęcia wypadku, jeżeli ten zgłosi się w przeciągu 6 miesięcy po sprzedaniu. Po upływie tego czasu pozostałą kwotę obróci się na cele miejscowych zakładów oświaty i dobroczynności.

§ 179. Jeżeli właściciel zajętych zwierząt zgłosi się i do ustanowionego terminu sprzedaży zapłaci w zupełności sumę wynagrodzenia, według taryfy, albo sądownie oznaczoną kwotę, wtedy wstrzyma się sprzedaż i właściciel otrzyma z powrotem zwierzęta.

Postępowanie w wypadkach niezajęcia zwierząt.

§ 180. W takich wypadkach, jeżeli zwierzęta domowe, które spowodowały szkodę przez wypasanie lub w inny sposób, nie zostały zajęte, a ich właściciel jest znany, wtedy nastąpi uwiadomienie o szkodzie i oznaczenie wynagrodzenia w sposób i rodzaj powyżej przedstawiony.

Zakres działania władz sądowych

§ 181. Sprawy o szkodach wyrządzonych przez skoszenie zboża lub trawy, przez niszczenie grobów, płotów i drzew przy drogach, przez chodzenie i przejazd przez niezżęte lub przez uprawione pola, przez nieskoszone łąki i przez nieogrodzone obszary, jakoteż sprawy, o kradzież niezżętego lub na polach (kopach, brogach, jamach, stodołach i t. d.) przechowanego zboża, siana lub innych roślin i jarzyn będą rozstrząsane i rozstrzygane przez sądy gminne (stosownie do tego, która władza jest kompetentną) w zakresie przysługującego im uprawnienia i w drodze przepisanego do tego postępowania.

Ustanowienie i zatwierdzenie strażników polowych.

§ 182. Właściciele gruntu i wsie mają prawo ustanowić strażników polowych do ochrony pól.

§ 183. Na strażników polowych mogą być powołane przez właściciela gruntu i wsie osoby zaufania godne, liczące najmniej 21 lat. Polowych zatwierdzają naczelnicy powiatu, oddalają ich ze służby, ich służbodawcy, o czem ci ostatni mają donieść naczelnikom powiatu.

Blaszane odznaki strażników polowych.

§ 184. Naczelnik powiatu wydaje polowym blaszane odznaki, które oni muszą nosić w czasie pełnienia służby na piersi. Służbodawca polowego w czasie jego zwolnienia musi zwrócić odznakę blaszaną naczelnikowi powiatu.

Uwaga. Odznaki blaszane będą, według wzoru zatwierdzonego przez winistra spraw wewnętrznych, sporządzone przez władze gubernialne dla spraw włościańskich. Na pokrycie powstałych wskutek tego wydatków pobierać się będzie przy wydaniu odznak blaszanych polowym pewną kwotę od gminy lub właściciela gruntu, której wysokość oznaczy władza gubernialna dla spraw włościańskich.

Prawa strażników polowych

§ 185. Polowi mają prawo w swoim okręgu zająć na podstawie § 164 cudze zwierzęta domowe (bydło lub drób), dalej przytrzymać osoby schwytane na gorącym uczynku, które puszczają zwierzęta na cudze pola lub grunta, kradną zboże lub siano, cudze zboże, trawę i t. d. Koszą, siano ze stogów wykradają i wogóle w jakiejkolwiek formie dopuszczają się kradzieży, uszkodzeń polnych, przez wypasanie lub tłumienie zboża, trawy lub innych roślin.

§ 186. Kto stawia opór polowym lub ich obraża ulegnie karze ustanowionej w §§ 31 i 151 ustawy o nakładaniu kar przez sędziów pokoju (p. załącznik IV i II).

§ 187. Polowy, któremu dowiedziono fałszywe zeznanie ulegnie karze przewidzianej w § 943 ustawy karnej.

§ 188. Powyżej podanym przepisom o wyrządzonych szkodach polnych przez wypasanie lub w inny sposób, o kradzieży zboża i siana, jakoteż i o orzecznictwie tych spraw, podlegają osoby wszystkich stanów i zawodów, nie wyłączając osób wojskowych.

DODATEK.

I. Załącznik do § 166.

Taryfa o grzywnach za szkody wyrządzone przez bydło lub drób, przez wypasanie na cudzych polach i gruntach, zatwierdzona przez Komitet Urządzający 11 (23) lipca 1867.

1) Jeżeli zwierzę domowe zostanie przydybane na zasianem polu, w ogrodzie warzywnym, w inspekcie, w chmielarniku, w winnicy, na stucznych łąkach, na pastwiskach, które przez samego właściciela jeszcze nie były używane, lub nie są ogrodzone, na groblach albo w lasach.

w tych wypadkach ściągnie się:

za jednego konia albo bydło rogate, za sztukę	20 kop.
za trzodę przewyższającą 30 sztuk	6 sr. rub.
za świnię, kozę, owcę — za zrebię lub cielę do lat 2 za sztukę	10 kop.
za trzodę ponad 50 sztuk	5 sr. rub.
za gęś lub inny drób domowy po	2 kop.
za drób ponad 50 sztuk	1 sr. rub.

2) Jeżeli zwierzę domowe zostanie zdybane na cudzem polu lub gruncie, wtedy ściągnie się czwartą część wyżej podanej kary.

II. Załącznik do § 167.

Ustawa o nakładaniu kar przez sędziów pokoju § 151:

Za opór przy zajęciu zwierząt, (bydła lub drobiu) jeżeli te spowodują szkodę przez wypaszenie, jakoteż za samowolne uprowadzenie zajętych zwierząt, ulegną obwinieni grzywnie najwyżej 10 rubli.

III. Załącznik do § 174.

Organizacya o zarządzie gubernialnym Królestwa Polskiego § 257:

Sołtysi są bezpośrednio podlegli naczelnikowi powiatu, który ich za nieznaczne nadużycie urzędowe ukarze grzywną do 5 sr. rub. albo aresztem do 7 dni.

IV. Załącznik do § 186.

Ustawa o nakładaniu kar przez sędziów pokoju § 31:

Za obrazę polowych, gdy pełnią swoją służbę ulegną obwinieni:

1) za słowną obrazę karze aresztu najwyżej 1 miesiąca albo grzywnie najwyżej 100 rubli.
2) za czynną obrazę karze aresztu najwyżej przez 3 miesiące.

V. Załącznik do § 187.

Ustawa karną § 943[1]:

Polowi, którym dowiedziono fałszywe zeznanie ulegną:
oprócz oznaczonej w § 943 karze, usunięciu z urzędu i utracie prawa piastowania kiedykolwiek tego urzędu. (§ 943 postanawia: za nieprzysiężone fałszywe zeznanie sądowe kara aresztu od 3 tygodni do 3 miesięcy albo kara więzienia od 2 — 4 miesięcy. Za niezaprzysiężone fałszywe zeznanie sądowe, ale spowodowane przekupstwem mają zastosowanie §§ 236, 237 i 240 ustawy karnej).

W. S. Nr. 84951/17.

113.

Zarządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 3. lipca 1917,

dotyczącego zajęcia siana.

W wykonaniu rozporządzeń z dnia 23/VI. 1917 Dz. rozp. Nr. 58 w sprawie Krajowej Rady Gospodarczej, oraz z dnia 3. lipca 1917 Dz. rozp. Nr. 60 w sprawie zajęcia siana zarządza się co następuje:

I. Normy spożycia.

Jako najwyższą normę spożycia siana ustanawia się:

a) dla koni powyżej lat 2-ch i bydła rogatego powyżej 6-ciu miesięcy 10 mq siana na sztukę i rok zarówno dla producentów jak i dla osób uprawnionych do zaopatrzenia (nieproducentów).

b) dla koni poniżej lat dwóch i bydła rogatego poniżej 6-ciu miesięcy 5 mq na sztukę i rok zarówno dla producentów jak i dla osób uprawnionych do zaopatrzenia (nieproducentów).

Norma liczoną jest przy koniach od dnia 1. sierpnia 1917 do dnia 31. lipca 1918 przy bydle rogatem od dnia 15. września 1917 do dnia 15. maja 1918.

Jednocześnie zarządza się cofnięcie normy przejściowej, ustalonej zarządzeniem JGW. z dnia 12. sierpnia 1917 MGG. W. S. Nr. 80853.

II. Reguły handlowe P. C. P.

a.) Odbiór zajętej paszy.

PCP. przeprowadza odbiór i odstawę zajętego siana przez 2 Biura zakupu siana dla c. i k. austr. węg. okupacyi, z których działalność jednego obejmuje powiaty z lewej, drugiego zaś z prawej strony Wisły położone. Biura zakupu paszy działają w imieniu PCP., jako jej agenci jeneralni i ustanawiają na każdy powiat swoich zastępców powiatowych, legitymowanych przez PCP.

Zastępca powiatowy ma przed rozpoczęciem swych czynności handlowych przedłożyć legitymacyę do zawizowania tej komendzie powiatowej, w której obrębie ma jako zastępca działać.

Pomocnicy zastępców powiatowych są legitymowani na wniosek danego zastępcy powiatowego, zatwierdzony przez Dyrekcyę PCP., przez odnośne komendy powiatowe. Wszelkie legitymacye dla zakupu względnie odbioru siana, wystawione przez inne władze tracą temsamem swą ważność.

b.) K o n t r o l a.

Kontrolę nad działalnością Biura zakupu wykonuje PCP. przez stale podróżujących inspektorów. Inspektorzy PCP. otrzymują legitymacye, wystawione przez PCP. a wizowane przez Centralę dla obrotu produktami rolnymi w Lublinie, uprawniające ich do wykonywania swych czynności na całym obszarze c. i k. okupacyi austr. węg.

c.) Odstawa siana do miejsca prasowania względnie odbioru PCP.

Producent obowiązany jest odstawić własnym kosztem siano do miejsca wskazanego przez PCP. względnie tejże zastępców lub agentów jako miejsca prasowania względnie odbioru nie dalej jednakowoż jak na odległość 3 km. od miejsca produkcyi względnie przechowywania siana.

W razie odmowy, ze strony producenta uskutecznienia tej dostawy własnymi lub na własny koszt najętymi furmankami należy zastosować zarządzenia przymusowe w § 8 Rozp. z dnia 3. lipca 1917 i ewentualne koszta przywozu obliczone po 30 hl. za każdy cetnar metr. i kilometr odciągnąć od ceny.

d.) Odstawę do stacyi kol. załadowczych, przeprowadzać ma Biuro zakupu paszy z reguły furmankami najętymi w drodze dobrowolnej umowy między Biurem a posiadaczami furmanek. W razie gdyby Biuro zakupu paszy nie było w możności w ten sposób dostać potrzebnej ilości furmanek, winien się zwrócić zastępca powiatowy tegoż do c. i k. Komendy powiatowej, która zarządzi przymusowe dostarczenie podwód za wynagrodzeniem ze strony Biura po 30 h. za cetnar i kilometr.

III. Zaopatrzenie nieproducentów.

Nieproducenci, tak rolnicy jak i nierolnicy, potrzebujący zaopatrzenia w siano winni zgłosić swe zapotrzebowanie obliczone na podstawie normy spożycia najdalej do dnia 31. października 1917. Zgłoszenie ma zawierać:

1.) Imię i nazwisko wśłaściciela (posiadacza) koni względnie bydła potrzebującego zaopatrzenia.

2) miejscowość, w której właściciel (posiadacz) mieszka, względnie konie i bydło potrzebujące zaopatrzenia się znajdują.

3) ilość sztuk wymagających zaopatrzenia, przyczem osobno podaną ma być ilość koni powyżej lat 2-ch i bydło rogatego powyżej 6-ciu miesięcy, osobno zaś ilość żrebiąt i cieląt.

4) ilość siana potrzebnego do wyżywienia powyższego inwentarza, obliczona na podstawie normy,

5) ilość siana własnej produkcyi, którą rozporządza właściciel inwentarza,

6) ilość siana, którą musi nabyć.

Zgłoszenie następuje:

a) we wsiach i małych miasteczkach na ręce naczelnika gminy,

b) w większych miastach na ręce Magistratu danego miasta,

c) w centrach przemysłowych, względnie kopalniach na ręce c. i k. Komendy powiatowej.

Naczelnicy gmin i magistraty sprawdzają, czy podano w zgłoszeniabh ilości bydła i koni, jak również zapotrzebowania siana są prawdziwe i wystawiają na podstawie tychże, karty uprawniające do odbioru siana.

Wzory kart na siano układa odnośna komenda powiatowa i obdziela niemi naczelników gmin i magistraty.

Koszta druku względnie litografii i wystawienia karty ponosi strona otrzymująca kartę.

Wypełnione karty te, wraz z sumarycznem zestawieniem przesyłają gminy i magistraty najdalej do dnia 15. listopada 1917 odnośnej c. i k. Komendzie powiatowej.

C. i k. Komenda powiatowa, po zasięgnięciu opinii Komisyi Nadzorczej powiatowej ustala definitywnie wysokość zapotrzebowania dla powiatu, wizuje przedłożone karty na siano, względnie przy zgłoszeniach zapotrzebowania kopalni i centrów przemysłowych wystawia takowe i zwraca je naczelnikom gmin względnie magistratom celem doręczenia ich uprawnionym do zaopatrzenia.

Sumaryczny wykaz przesyła zastępcy powiatowemu Biuro zakupu z poleceniem pokrycia zapotrzebowania.

Pokrycie zapotrzebowania przez Biuro zakupu paszy następuje:

a) we wsiach i mniejszych miasteczkach przez udzielenie ze strony zastępcy powiatowego Biura zakupu posiadaczom kart na siano pozwolenia na odbiór danych ilości od producentów we wskazanej, o ile możności tejsamej lub najbliżej położonej gminie po cenie odbioru rozporządzeniem zajęcia ustalonej.

b) W miastach i centrach przemysłowych, względnie okolicach potrzebujących dowozu siana z dalszych stron przez dostawienie siana ze strony Biura zakupu. Dostawione siano rozdzielonem zostaje pomiędzy uprawnionych do zaopatrzenia za przedłożeniem przez c. i k. Komendę powiatową wizowanych kart na siano, na których każdorazowo wydawano ilość siania ma być uwidocznioną.

Rozdział następuje, albo ze strony Biura zakupu w drodze drobnej sprzedaży ze specyalnie na ten cel urządzonych i prowadzonych składów, albo przez Wydział aprowizacyjny miejski stosownie do porozumienia się między Biurem zakupu paszy a odnośnym Wydziałem Aprowizacyjnym miejskiem.

Biuro zakupu uprawnione jest przy dostawach siana dla aprowizacyi większych miast, centrów przemysłowych i okolic potrzebujących dowozu siana pobierać następujące ceny:

1) W razie drobnej sprzedaży ze składów:

za siano nieprasowane . .	K 30.—	za koniczynę nieprasowaną .	K 33.—
za siano prasowane . .	K 32.—	za koniczynę prasowaną .	K 35.—

loco magazyn Biura zakupu.

2) W razie dostawy siana ładunkami całowagonowymi, czy to wprost do konsumentów, czy też do komitetów aprowizacyjnych miejskich:

za siano nieprasowane . .	K 25.—	za koniczynę nieprasowaną .	K 28.—
za siano prasowane . .	K 27.—	za koniczynę prasowaną .	K 30.—

loco wagon stacyi odbiorczej.

IV. Legitymaoye transportowe.

Legitymacye uprawniające do zakupu względnie odbioru siana jak również wizowane przez c. i k. Komendę powiatową karty na siano są jednocześnie legitymacyami dla transportu kołowego siana.

Bez legitymacyi transportowej wolno przewozić bez ograniczenia terytoryalnego ilość siana potrzebną na paszę trzydniową dla koni względnie wołów, które daną ilość wiozą, licząc przy koniach po 3 kg., przy wołach po 4 kg. na sztukę i dzień.

V. Transport koleją i statkiem.

Transport siana kolejami normalno — torowemi odbywać się może tylko na podstawie frachtów kolejowych zaopatrzonych pieczątką Centrali dla obrotu produktami rolnymi JGW. w Lublinie (EVZ. d. MGG. Lublin) i podpisem porucz. Mochnackiego. Temsamem wszystkie inne frachty nie wyłączając frachtów Centrali dla obrotu produktami rolnymi JGW. (EVZ. d. MGG.) z podpisem Oblt. Redlich tracą swą ważność. Transporty kolejkami wązkotorowymi wszelkich rodzai i statkiem (galarami) odbywają się na podstawie legitymacyi uprawniających do zakupu względnie odbioru siana.

VI. S. Środki kontrolne.

Dopilnowanie wykowywania wszystkich powyższych zarządzeń w szczególności nadzór nad działalnością Biura zakupu paszy względnie zastępców powiatowych tegoż tak w kierunku dostaw dla Zarządu wojskowego jak również pokrycia zaopatrzenia lokalnego poleci c. i k. Komenda powiatowa Referentowi Rolniczemu oraz przydzielonym mu organom pomocniczym.

VII. Środki przymusowe.

Jeżeli producent wzbrania się sprzedać Biuru zakupu paszy zajęte ilości siana — wówczas winien zastępca powiatowy Biura zwrócić się do odnośnej c. i k. Komendy powiatowej o zarządzenie środków przymusowych.

C. i k. Komenda powiatowa po zasiągnięciu w wypadkach, gdzie się o większe ilości rozchodzi opinii Komisyi Nadzorczej powiatowej rozstrzyga definitywnie o obowiązku oddania danej ilości i zarządza przymusowe odebranie tejże na rzecz Biura zakupu paszy.

Za siano dostaczone w drodze przymusowej winno Biuro zakupu paszy zapłacić producentowi pełną cenę odbioru.

Natomiast traci producent w tym wypadku prawo do premii za zgłoszenie i dodatku za przechowywanie (§ 8 rozp. z dnia 3. lipca 1917.).

E. Nr. 11964/V. A.

114.

Obwieszczenie

o udzieleniu pozwoleń na zakupno i przewóz zboża, ziemniaków i paszy.

W myśl rozporządzeń: z 3. lipca 1917 Dz. rozp. Nr. 59 o zajęciu zboża i przetworów młynarskich, z 14. lipca 1917 Dz. rozp. Nr. 67 o zajęciu nasion, prosa, hreczki i owoców strączkowych, z 8. sierpnia 1917 Dz. rozp. Nr. 69 o zajęciu kartofli, z 3. lipca 1917 Dz. rozp. Nr. 60 o zajęciu siana jakoteż w myśl zarządzeń wykonawczych do powyższych przepisów — jedynie „Polska Centrala Zbożowa“, względnie „Polska Centrala Rolnicza“, względnie „Polska Centrala Paszy“ są uprawnione do wydawania pozwoleń na zakupu i przewóz zboża, przetworów młynarskich, nasion, prosa, hreczki, owoców strączkowych, kartofli i siana na obszarze okupacyi austr.-węg. w Polsce.

Mimo tego wpływają wciąż jeszcze prośby do Jen. Gubernatorstwa wojskowego w Lublinie i do Komendy powiatowej o pozwolenia tego rodzaju.

Zwraca się uwagę ludności, że przez takie niewłaściwe postępowanie opóźnia się tylko przychylne załatwienie odnośnych próśb, albowiem wspomniane wyżej władze rządowe nie wchodząc w ocenienie sprawy, odstępują je właściwej Centrali do rozstrzygnięcia.

Pozwolenia na przewóz zboża i t. p. wydawać będzie Powiatowa Filja odnośnej Centrali jedynie producentom (rolnikom), którzy chcą przewieść zboże dla własnej potrzeby lub dla siewu.

Pozwoleń na zakupno zboża w celach aprowizacyjnych wogóle nie wolno wystawiać i jest zupełnie bezcelowem prosić o to Jen. Gubernatorstwo wojskowe, Komendę powiatową lub Centralę, albowiem zaopatrzenie konsumentów nierolników odbywa się wyłącznie przez Wydziały aprowizacyjne (Komitety ratunkowe).

E. Nr. 11820/V. A.

115.

Zarządzenia

w celu zapewnienia bezpieczeństwa ruchu kolejki Biłgoraj—Zwierzyniec.

Przepisy prawne, ogłoszone w Dzienniku urzędowym tutejszej Komendy powiatowej z roku 1916 Nr. VIII pod l. p. 114 dot. Res. 577 i w Nr. XIV. pod l. p. 216 o bezpieczeństwie ruchu kolei żelaznej mają w zupełności zastosowanie i do kolejki wązkotorowej Biłgoraj — Zwierzyniec.

W celu przypomnienia ludności treści tych postanowień ogłasza się je ponownie

I. Obwieszczenie o zarządzeniach w celu bezpieczeństwa ruchu kolejowego.

Wstępowanie na trasę kolejową oraz na zabudowania należące do kolei — o ile one nie są przeznaczone dla publiczności — jest osobom obcym najsurowej wzbronione. Tak samo jest jaknajsurowej wzbronionę kłaść jakiekolwiek przedmioty na trasie kolejowej, oraz w bezpośredniej bliskości zabudowań kolejowych, do których wstęp jest niedozwolony.

Przekraczający ten zakaz będą karani jak najdotkliwiej a nadto narażają się na osobiste niebezpieczeństwo, ponieważ straż kolejowa jest w danym wypadku uprawnioną i obowiązaną zrobić użytek z broni. W porze nocnej winny osoby niepowołane bezwarunkowo unikać zabudowań kolejowych.

Gminy odpowiadają solidarnie za bezpieczeństwo znajdujących się w ich obrębie urządzeń kolejowych. Wójtowie oraz sołtysi winni tedy w swoim zakresie działania czynić wszystko, aby zapobiedz uszkodzeniu urządzeń kolejowych. W tym celu mają pouczyć odpowiednio ludność i czuwać nad tem, aby obowiązujących zakazów nie przekraczano. Indywidua niepewne, a zwłaszcza obcych, należy mieć stale na oku.

Każdy jest obowiązany niedopuścić do uszkodzenia urządzeń kolejowych, a o przekroczeniach obowiązujących przepisów, jak niemniej wogóle wszelkie spostrzeżenia, które mogą mieć znaczenie dla bezpieczeństwa kolei — donieść, względnie podać do wiadomości bezzwłocznie najbliższemu posterunkowi straży kolejowej. Zaniedbania tego obowiązku będą surowo karane.

Za przestępstwa kolejowe, którym można było zapobiedz przynależytej baczności organów gminnych i ludności—karani będą jaknajsurowiej obok właściwego winowajcy także organa gminne, które dopuściły się zaniedbania obowiązków jak niemniej i osoby prywatne, które mogły zapobiedz czynowi a nie uczyniły tego względnie zaniedbały zrobić doniesienie.

W wypadkach w których zachodzić będzie przypuszczenie, że szersze koła lud-

ności wiedziały o czynie karygodnym, lub tez o przygotowaniach do tegoż, będą uważane i karane całe gminy jako współwinne.

II. Zakaz paszenia bydła w obrębie gruntu kolejowego.

Mimo wydanych pouczeń i zakazów paszenia bydła bez nadzoru w pobliżu toru kolejowego mnożą się w ostatnich czasach znowu podobne wypadki.

Pominąwszy szkodę, którą właściciele bydła doznają wskutek przejechania zwierząt—gdyż komenda kolei wojskowej nie udziela za to odszkodowania—jest temsamem w wysokim stopniu zagrożone bezpieczeństwo ruchu, ponieważ przejechanie zwierząt łatwo doprowadzić może do wykolejeń, które tembardziej wydarzyć się mogą, że szybkość pociągów od 1. października b. r. podwyższoną została.

Przypomina się tedy ludności jaknajusilniej, że paszenie bydła w obrębie granic gruntu kolejowego oraz paszenie bez nadzoru w blizkości toru kolejowego jest zabronione, i że winni przekroczenia tego zakazu, jakoteż właściciele (posiadacze) bydła będą karani w myśl § 1. rozp. Nacz. Wodza armii z 19. sierpnia 1916, dzien. rozp. Nr. 30, grzywnami do 2000 koron lub aresztem do 6 miesięcy. Przytem zwraca się uwagę, że w razie uszkodzenia kolei, tembardziej w razie nieszczęśliwego wypadku, winny (i właściciel bydła) odpowiada według zasad prawa cywilnego (art. 1382—1385 kod. Nap.) całym swoim majątkiem także za całą szkodę, powstałą przez niestosowanie się do tego zakazu, która czasem bardzo znaczną być może.

Dla zabezpieczenia ściągnięcia kary i ewent. pretensyi za odszkodowanie będzie bydło w razie przydybania na gruncie kolejowym zajęte przez organy c. i k. kolei wojskowej.

Zajęte bydło będzie — równocześnie z przesłaniem doniesienia karnego do właściwej Komendy obwodowej — oddane najbliższemu sołtysowi, wzgl. naczelnikowi gminy na tymczasowe przechowanie, któremu wolno je wydać dopiero na polecenie Komendy powiatowej.

Wzywa się ludność do ścisłego zachowywania powyższych przepisów i przestrzegania, że żandarmerya otrzymuje surowy nakaz natychmiastowego aresztowania przestępców.

116.

Obwieszczenie z dnia 24. sierpnia 1917 r.,

dotyczące obrotu pocztowego między jeńcami wojennymi znajdującymi się przy armii a mieszkańcami krajów okupowanych.

Dla obrotu pocztowego między tutejszą ludnością a jeńcami wojennymi znajdującymi się w Monarchii i przy armii mają odtąd obowiązywać następujące przepisy:

1. Ruch pocztowy między ludnością Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego Lubelskiego a jeńcami wojennymi rosyjskimi jest dozwolony.

Do wysyłki przez ludność dopuszcza się:

a) zwyczajne listy i kartki pocztowe,
b) przekazy pieniężne do maksymalnej wysokości 500 koron, oraz
c) pakiety bez podania wartości o wadze najwyżej 5 kg.

Wszystkie te przesyłki są wolne od porta.

2. Wszytkie przesyłki należy jaknajdokładniej adresować. Adresy na przesyłkach wysłanych do jeńców wojennych, znajdujących się przy armii mają zawierać dane przepisane rozporządzeniem Q. Nr. 85469 Gstb. Präs. Nr. 6613/17 punkt 3. Przesyłki do jeńców wojennych w Monarchii mają być adresowane do odnośnego obozu jeńców.

Wszystkie przesyłki mają zawierać po prawej stronie ponad adresem widoczny napis (pismem lub drukiem): „Przesyłka jeńców wojennych, wolna od porta“.

Przy przekazach pieniężnych umieścić należy ten napis na prawym odcinku, przy pakietach na samej przesyłce i na prawym odcinku przekazu pocztowego.

Obok adresu odbiorcy ma nadawca podać swoje nazwisko i swój adres i to przy listach na odwrotnej stronie koperty, przy kartkach pocztowych po lewej stronie, przy przekazach pieniężnych na przedniej stronie lewego odcinka, przy pakietach na samej przesyłce i na lewym odcinku przekazu pocztowego.

3. Listy i kartki pocztowe należy pisać czytelnie, listy nie mogą być dłuższe jak 4 stronice w ósemce (60 linii). Listy należy nadawać niezapieczętowane.

4. Na odcinkach przekazów pocztowych nie wolno pisać.

5. W pakietach posyłać wolno jedynie ubrania, bieliznę, inne przedmioty codziennego użytku i nieulegające łatwemu zepsuciu artykuły jadalne (konserwy, kakes'y, marmolady, czekoladę, pieczywo i t. p.). Dla przedmiotów podpadających pod zakaz wywozu nie potrzeba osobnego pozwolenia na wywóz. Dołączanie do pakietów listów, jak również pisanie na odcinkach przekazów pocztowych jest niedozwolone.

Urzędom pocztowym przysługuje prawo żądania otwarcia pakietów, celem stwierdzenia ich zawartości.

Co do opakowania i opieczętowania pakietów obowiązują przepisy dotyczące przesyłek poczty polowej.

Wskazanem jest, aby do pakietów włożyć kartkę z adresem umieszczonym na pakiecie, celem umożliwienia doręczenia pakietu także w razie zgubienia adresu.

Pakiety do jeńców wojennych są wolne od cła. Ryzyko wysyłki ponosi nadawca.

117.

Obwieszczenie z dnia 27-go sierpnia 1917 r.,

dotyczące uregulowania obrotu pocztowego osób internowanych i konfinowanych.

Dla obrotu pocztowego osób internowanych i konfinowanych w osobnych obozach mają obowiązywać następujące przepisy w obrocie między Monarchią i Niemcami z jednej strony a obszarami okupowanymi lub na odwrót, oraz w obrębie obszarów okupowanych:

1. Między Austryą i Niemcami z jednej strony a obszarami okupowanymi i na odwrót, oraz w obrębie obszarów okupowanych:

Obrót pocztowy dozwolony jest tylko między osobami internowanemi i konfinowanemi a mieszkającymi w ojczyźnie członkami rodziny lub przedstawicielstwem dyplomatycznem tego państwa, które objęło ochronę ich interesów.

W obrocie pocztowym dopuszcza się:

a) zwyczajne listy i kartki pocztowe,

b) przekazy pocztowe do maksymalnej wysokości 500 koron, i

c) pakiety bez podania wartości, te ostatnie tylko do osób internowanych lub konfinowanych i to najwyżej w wadze dozwolonej dla pakietów prywatnyoh.

Przesyłki w obrocie pocztowym osób internowanych lub konfinowanych w osobnych obozach są wolne od porta. Na takich przesyłkach należy, podobnie jak na przesyłkach do jeńców wojennych, wpisać lub wydrukować uwagę: „Przesyłka jeńców wojennych, wolna od porta".

Przesyłki do internowanych względnie konfinowanych należy jak najdokładniej adresować. Po nazwisku odbiorcy należy umieścić dopisek „Internowany" względnie „Konfinowany". Wszelkie przesyłki, które wysyłają internowani lub wyżej oznaczeni konfinowani, muszą być nadane za pośrednictwem dotyczącej komendy internowanych lub komendy obozu (zarządu szpitala) i zaopatrzone w pieczęć tej komendy, oraz pieczątkę określającą przynależność państwową wysyłającego.

Zresztą obowiązują przepisy wydane dla ruchu pocztoweoo między ludnością obszaru okupowanego a jeńcami wojennymi.

2. Dla ruchu pocztowego osób internowanych i konfinowanych w obrocie między Węgrami a krajami okupowanymi obowiązują postanowienia rozporządzenia król.-węgierskiego Ministra spraw wewnętrznych Nr. 5066 res. 1914 r. Po myśli tego rozporządzenia dozwoloną jest poddanym państw nieprzyjacielskich pozostającym w obrębie Królestwa węgierskiego pod dozorem lub strażą policyjną korespondencya jedynie z członkami najbliższej rodziny, mieszkającymi w gminie ostatniego miejsca ich pobytu, z innemi zaś osobami mieszkającemi w tej gminie tylko wtedy, jeżeli te osoby zawiadują ich majątkiem; do obrotu pocztowego dopuszcza się przesyłki dozwolone dla rachu pocztowego osób drywatnych między tymi krajami.

Przesyłki adresowane do osób zostających pod strażą policyjną jakoteż przesyłki nadane przez te osoby, są wolne od porta, podczas gdy przesyłki osób stojących tylko pod dozorem policyjnym muszą być, podobnie jak w Austryi, opłacane.

Osobom internowanym i konfinowanym w obrębie krajów okupowanych dozwala się, podobnie jak jeńcom wojennym, na wysyłanie miesięcznie najwyżej dwóch listów o czterech stronicach w ósemce (60 linii) lub dwóch kartek pocztowych.

Ruch pocztowy między osobami internowanymi i konfinowanemi a osobami należącemi do armii w polu jest nadal zakazany.

118.

Uszkodzone bilety rublowe.

Król. pol. Prokuratura zarządziła, iżby osoby, które biorą udział w niżej przedstawionych machinacyach, były przez sądy ścigane i karane za oszustwo.

Niesumienni spekulanci rozpowszechniają mianowicie wieści, że bilety rublowe choćby tylko nieznacznie uszkodzone (np. przekłóte, naddarte lub przedziurawione) tracą wartość i przyjmują takie bilety tylko w cenie po 70 lub 80 kop. za rubel lub po cenie jeszcze niższej.

Te fałszywe pogłoski są rozmyślnie rozpowszechnine w celach wyzysku. Według rosyjskiej ustawy kredytowej wszelkie banknoty rublowe nawet podarte tracą dopiero wtedy swą wartość, gdy brakuje więcej niż jedna czwarta część powierzchni, gdy już nie można odczytać liter seryi lub też numeru, albo gdy brakuje podpisu kasjera. Nawet banknoty przedarte zachowują walor, jeżeli części przylegają do siebie i jeżeli można tylko odczytać literę seryi, numer i podpis kasyera.

Banki i kasy rządowe będą przyjmowały bilety rublowe nieznacznie uszkodzone i tak samo może je każdy przyjmować bez obawy w obrocie prywatnym.

Każdy, kto został w taki sposób pokrzywdzony, kto wie o rozmyślnem rozpowszechnianiu takich pogłosek albo komu ofiarowano przyjęcie biletów rublowych po cenie obniżonej, powinien zgłosić się zaraz do Komendy powiatowej, do księdza proboszcza, wójta lub do żandarmeryi i donieść o tem sądowi pokoju, ażeby wyzyskiwaczy pociągnięto do odpowiedzialności.

C. i k. Komendant powiatu:

v. Schneider

Obstlt. m. p.